

OHIKI - 尾曳

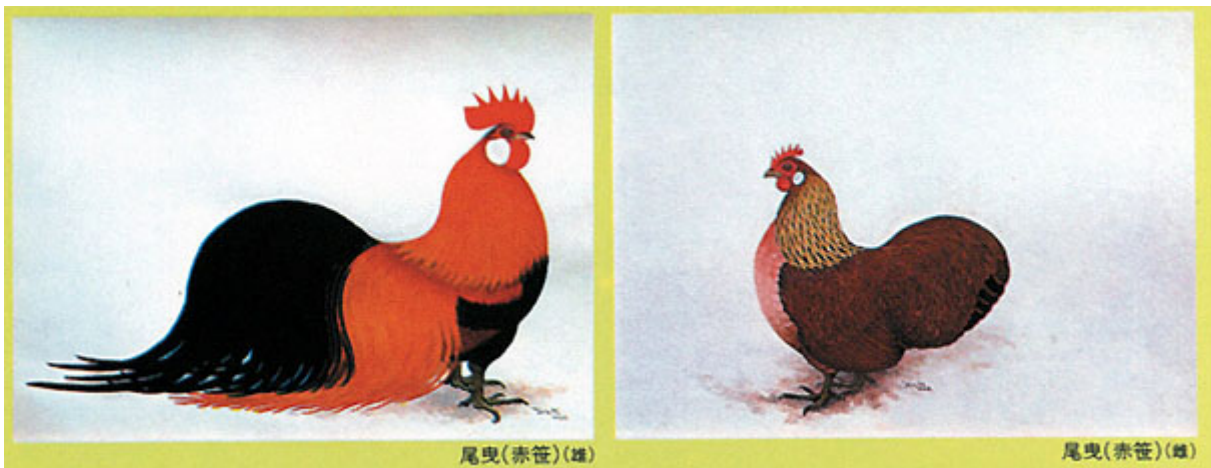

Foto: Wanda Zwart, Nederland.

Tekst: Wanda Zwart, Marc King, David Rogers en Toni-Marie Astin

ORIGINE EN HISTORISCHE ACHTERGROND

Het ras was in Japan al bekend in de Edo periode (1600- 1868), specifiek in de zogenoemde Kochi Prefectuur, dezelfde regio waaruit ook de Onagadori stamt. Volgens sommige bronnen zou het ras omstreeks 1850 gecreëerd zijn, maar in deze periode werd het ras ingevoerd in verscheidene Europese landen en daarvoor werd het foutief ook als ontstaansperiode vermeld. Ook de verbondenheid met de Chabo dateert uit deze bronnen.

Boven: Standaard tekening, Japan

Toen ik in de geschiedenis van de Chabo dook, vond ik een Japanse bron die er gewag van maakte dat men rond 1800 een Chinees dwerghoen vanuit Nederland ingevoerd had. De Nederlanders hadden deze dwerghoenders eerder zelf ingevoerd vanuit China met VOC – schepen (Verenigde Oost-Indische Compagnie, 1602 – 1799). In Japan heeft men lokale rassen (vooral Japanse dwerghoenders) gebruikt om dit ras te vervolmaken. Het is aannemelijk dat de Ohiki in dit proces betrokken was. Een oud Japans boek refereert aan dit hoen als 'oud type Chabo'.

Boven: Ohiki in Japan. Foto's: Julia Keeling.

De Japanse bewoordingen en terminologie zijn later gebruikt om de rassen te benoemen. Dit maakt het voor westerlingen verwarrend als deze namen worden vertaald. Ze worden in Japan '*Minohiki-chabo*' genoemd, hetgeen betekent: *minohiki* = slepend(e) zadel(veren) en *chabo* = dwerghoen of Japans dwerghoen.

Dit refereert echter alleen aan de uiterlijke kenmerken en niet aan de genetische achtergrond. Feitelijk zijn ze helemaal niet verwant aan de Minohiki.

Oudere namen gedurende de Edo-periode zijn: *Kogate NO Shōkoku* = Shōkoku dwerghoen of *Totenko Bantamu* = Totenko dwerghoen.

Het (de Ohiki) is geen dwergvorm van andere rassen, maar het geeft wel hun ouderdom aan.

Recent DNA-onderzoek aan de Universiteit van Kagoshima heeft aangetoond dat de Ohiki's verwant zijn aan de Onagadori, Totenko en de Shōkoku. De snelle groei van de veren is een gemeenschappelijke eigenschap. Ohiki's zijn uitgeroepen als 'Cultureel erfgoed van Japan' in 1923.

Links: Ohiki in Japan. Foto: Archief Knut Roeder.

DE OHIKI TEGENWOORDIG

Belangrijk bij dit ras is dat de houding vergelijkbaar is met de Chabo of Cochinkriel, waarbij de romp van deze kleine hoenders goed hoog wordt gedragen en mooi is afgerond. Er zijn ook verschillende bloedlijnen van de Ohiki aangaande de bevedering; sommige stammen laten meer Onagadori-bloed zien, waarbij de staart een lengte kan bereiken tot wel 100 cm. Niet alle Japanse fokkers zijn blij met deze foklijnen.

Boven: Ohiki. Foto: Marc King

De foklijn van Marc King (Italië) had bescheiden staartveren van 60-80 cm, hetgeen voor deze kleine hoenders veel makkelijker mee te slepen is. De origineel ingevoerde foklijn van Knut Roeder heeft meestal langere veren.

Rechts: Ohiki bij Tamas Molnar, Hongarije.

De veren van het zadelbehang moeten de grond raken. De pootkleur is olijfgroenachtig-/wilgenkleurig, en deze kleur wordt weerspiegeld in de oorlellen totdat de veren ophouden met groeien en opdrogen. Zo lang de kip nog bloedveren heeft, weerspiegelen de oorlellen de pootkleur.

Links: Een Ohiki-toom bij Tamas Molnar, Hongarije.

**Onder: Let op de inplanting van de staartveren.
Foto's: Tamas Molnar.**

De Ohiki is erg populair in Japan en het is het kleinste lid van de langstaart hoenders van Japanse oorsprong. Het is een echt krielras en geen verdwergd hoen zoals bijv. het Phoenix dwerghoen en het Yokohama dwerghoen. De kleurslagen, die bestaan in Japan, zijn patrijs, zilverpatrijs en wit. De typen die in Japan bestaan lopen uiteen van de typische geronde, kortpotige, enkelkammige en witorige dieren met een staart van 60-70 cm tot foklijnen met staarten van 90 tot 150 cm lengte. Van laatstgenoemden wordt gedacht dat ze meer Onagadori-genen dragen. De staartveren zijn net zo smal en slank als die van de Onagadori. De Ohiki is redelijk makkelijk groot te brengen, al hebben ze een klein beetje extra zorg nodig vanwege hun geringe omvang. Ze missen de letale factor voor kortpotigheid zoals we die wel terugzien bij de Chabo. Het belangrijkste is om haantjes te selecteren met voldoende pootlengte zodat ze de hennen kunnen bevruchten. Ook geheel droge opfokhokjes voor de kuikens zijn belangrijk.

Links: Ohiki hen van Milan van Landuyt, België.

Als de kuikens uitkomen staan ze vaak nog wat wiebelig op hun kleine pootjes, daarom moeten erg energieke kuikens (zoals kuikens van vechthoenders etc.) niet in dezelfde broedmachine uitkomen, want dan worden Ohiki kuikens vertrapt. Eenmaal vol-groeid, zijn ze gehard, levendig en toch zeer tam.

Links: Ohiki in Korea. Fokker en fotograaf: Seong Woon Lee.

Als we ze zorgvuldig bekijken zien we verschillen in type tussen de moderne Chabo en de Ohiki. De Chabo brengt zowel langbenige als kortpotige nakomelingen voort; de Ohiki brengt alleen kuikens met de juiste pootlengte voort.

In 2002 werden de Ohiki's ingevoerd in de VS door Toni-Marie Astin.

Onder: Ohiki haan op de Onagadori South Feather Farm. Foto: Toni-Mari Astin, VS.

Marc King had Ohiki stammen uit verscheidene gebieden van Europa verzameld, daarmee gefokt en strenge selectie toegepast. Drie jaar lang heeft hij broedeieren verzonden naar de VS. Sedertdien fokt Toni-Marie Astin de Ohiki's op haar pluimveefarm. Mevr. Astin heeft streng geselecteerd om resistentie op te bouwen tegen allerlei dierziektes, die zich in de VS anders kunnen voordoen, dan in hun voormalige woongebied (en waar de dieren al een zekere immuniteit tegen hadden opgebouwd). Mevr. Astin had slechts een smalle basis om mee te

beginnen maar haar fokkerskunde heeft haar zover gebracht dat ze de Ohiki's in diverse kleurslagen kon verspreiden over fokkers in de gehele VS.

Links: Eén van Toni-Marie's Ohiki hennen. Let op het typisch rijkelijk bevederde zadel. Foto: Toni-Marie Astin, VS.

Links: Volgens Toni-Marie lijkt de volbevederde staart van de hen wel wat op een artisjok. Foto: Toni-Marie Astin, VS

Het ras schijnt een beperkte weerstand te hebben tegen milieuveranderingen. Thans lijkt met ernstige koude en op (veel) mais gebaseerd voedsel de grens van het aanpassingsvermogen van dit ras bereikt te zijn.

Vertaling van Japanse Standaard

- ingezonden door Julia Keeling, secretaris Asian Hardfeather Club

OHIKI (O=staart, Hiki=slepen)

Enkele kam

Witte oorlellen

Oogkleur: oranje tot roodbruin

Gewicht: haan 937g, hen 750g (jonge dieren 600-750g)

Kleurslagen: Patrijs, zilverpatrijs.

Lange staart heeft een hoek van 30° en wordt slepend naar achteren gedragen.

De kop: De enkele kam is middelgroot voor een klein dier, maar veel kleiner dan bij de meeste Chabo-foklijnen. De oorlellen zijn groenachtig-geelachtig wit, als de dieren in de rui zijn. Anders zijn de oorlellen wit met een geelachtige glans. De poten zijn olijf/wilgen-groen. De oogkleur is vurig.

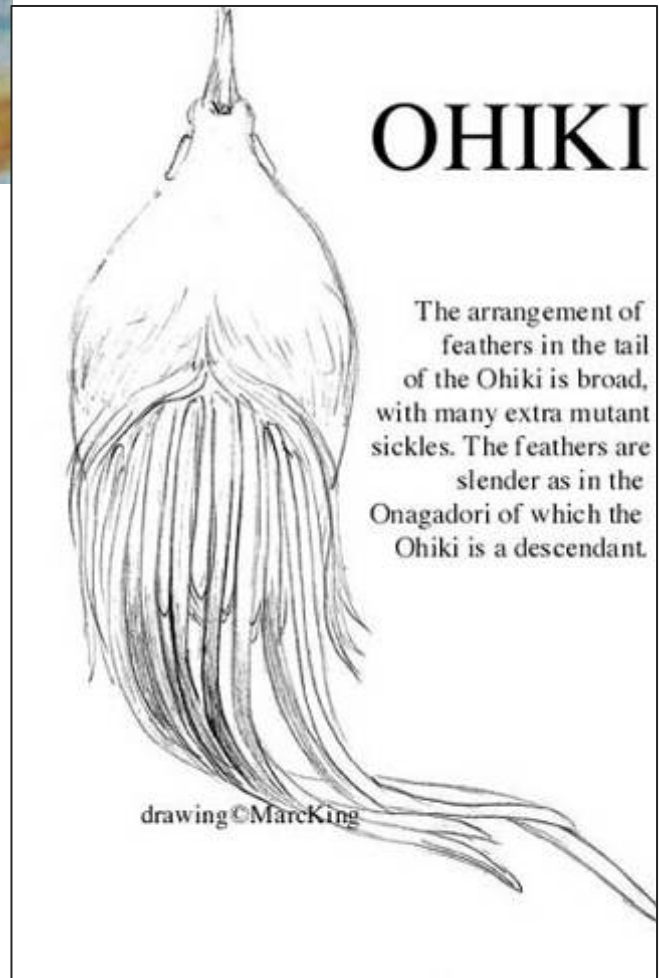
De halsveren zijn uitzonderlijk vol en lang; ze bedekken de schouders bijna volledig. De zadelbehangveren variëren in lengte, afhankelijk van de foklijn. Ik heb ze gezien van lang tot zeer lang, d.w.z. tot aan de grond en 5-15 cm slepend over de grond. De lengte van de zadelveren is genetisch moeilijk vast te leggen en de variatie in de lengte kan men bij alle langstaartrassen waarnemen.

Websites van schrijvers met meer informatie over en foto's van Ohiki's:

<http://www.countrywhatnotgardens.com/megumiaviary/>

www.minohiki.com

<http://countrywhatnotgardens.com/bantamlongtails/>

OHIKI

The arrangement of feathers in the tail of the Ohiki is broad, with many extra mutant sickles. The feathers are slender as in the Onagadori of which the Ohiki is a descendant.

drawing © Marc King